

RESSÒ DE LA PARAULA

Política moral (IV)

Creure o no creure en Déu, almenys en el Déu Pare de Jesucrist i nostre, és un assumpte decisiu per a la política.

Això no vol dir que en la matèria política no pugui haver-hi molts punts en comú entre els qui creiem en Déu i uns altres que no creuen o no saben si creuen.

La política és una qüestió profundament i essencialment moral (o ètica, si es prefereix). Si, segons bastants analistes, la política està en crisi, és perquè la moral està en crisi. El malestar de la política és el malestar de la moral. I això té molt a veure, com sabem, amb el fet religiós.

El que agrada a la gent és allò científic i tècnic, perquè fan l'efecte d'exactitud, seguretat i poder. La política és exercici de poder, però no és científica: suposa prendre opcions, triar entre uns ideals o uns altres, entre estratègies i entre persones. Gràcies a Déu, la política és així i per això existeix el pluralisme polític. Déu ens guardi de qui pretengui negar això i cregui que la seva política és l'única vàlida, perquè així ho dicta la «raó científica», de la qual ningú no podria dubtar. És el que van pensar o pensen les dues dictadures més terribles sofertes per la humanitat: el nazisme i el comunisme stalinista.

Per una sèrie de circumstàncies he tornat a la lectura de l'encíclica *Mit brennender sorge*, que el 1939 va publicar el papa Pius XI contra el règim nazi. L'argument central d'aquest document és que resulta absolutament inacceptable qualsevol règim polític que no sigui fidel a uns principis bàsics de moral. En el llenguatge del pontífex

Pius XI, autor de l'encíclica *Mit brennender sorge*

aquests principis estan continguts en l'anomenat «dret natural»; avui, encara que no signifiqui el mateix, parlariem dels drets humans que tothom ha de respectar. En un moment donat (n. 35), recorda un principi clàssic, que podria entendre's donant la raó a la mentalitat pragmàtica i utilitarista: «Dret és el que és útil a la nació». Però, citant Ciceró, s'apressa a puntualitzar que allò moralment il·lícit mai serà avantatjós per al poble.

Fins i tot l'antic paganisme va reconèixer que, per ser justa, aquesta frase havia de ser canviada i dir: «Res no hi ha que sigui avantatjós, si no és alhora moralment bo; i no per ser avantatjós és

moralment bo, sinó que per ser moralment bo és també avantatjós» (Ciceró, *De officiis* III, 30).

La qüestió, per tant, és doble. D'una banda —el més important i greu— consisteix a saber què és allò moralment bo, qui ho defineix, on es troba. D'altra banda, cal tenir la voluntat i l'habilitat per aplicar això que es reconeix com moralment bo en decisions polítiques concretes. La democràcia, és a dir, el govern del poble i pel poble, entra sobretot en aquesta segona qüestió. Però no funcionarà si la primera qüestió no està resolta. ¿Pot la democràcia, tota sola, decidir aquesta primera qüestió, és a dir, determinar el que és moralment bo o dolent?

El filòsof i teòric de la política M. Horkheimer va escriure en *Anhel de Justícia* que

«Sota un punt de vista purament científic i racional, l'odi no és pitjor que l'amor.»

La història ha demostrat la veritat d'aquesta afirmació. Sabem com acaben els projectes polítics que pretenen implantar un règim només amb la raó, oblidant que hi ha una realitat absoluta, que sosté la veritat sobre la persona humana.

La política forma part del que els catòlics denominem «moral social». La moral social catòlica (continguda a la *Doctrina Social de l'Església*) no és fruit d'un consens, sinó que és la moral que es desprèn de l'Evangelí de Jesucrist. Aquesta moral, ens denuncia amb tot el dret; i ens anuncia una idea de societat més d'acord amb el Regne de Déu. Per a nosaltres és irrenunciable.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La pregària en el nostre món trasbalsat

Estem en una societat convulsa. Cada dia ens arriben notícies d'esdeveniments nous, potser molt importants, alguns molt negatius. I també la nostra vida personal i familiar pot estar molt sacsejada. Cal saber afrontar aquesta situació, evitant el perill d'esperar una època de tranquil·litat que no arriba mai.

Els cristians creiem en la importància de la pregària. Amb vistes a trobar un camí positiu en la nostra vida precipitada, la pregària ofereix dos àmbits. Per una banda, pregar comporta reservar una estona més enllà del procés dels esdeveniments. És pacificar l'esperit i trobar-se a un mateix, superar la sensació que les responsabilitats i les si-

tuacions et passen per sobre, et superen i t'esclafen. Són els moments de retrobar la pau personal, la consciència d'un mateix, la reconciliació amb la manera pròpia de posar-se davant la vida i els seus avatars. És la possibilitat de posar cada esdeveniment i cada preocupació al seu lloc, fent possible la serenitat interior i la pau.

Aquest retrobament amb un mateix es fa en un clima de presència de Déu, i aquesta és l'altra dimensió de la pregària, que dóna sentit a tot. Pregiar no és trobar el silenci; és retrobar un dia rere l'altre el Déu vivent que Jesús revela, el Déu Pare i Mare que ens estima entranyablement, que esti-

ma el nostre món i la gent d'avui, també els que són responsables de tantes injustícies i tantes inhumanitats. I aquest amor el porta a cridar cada persona, cada grup, cada societat, a una vida d'amor, de pau, de diàleg, de respecte i atenció als més necessitats. La resposta de molts és negativa, i d'aquí en surt un món dur i a vegades terrible, però Déu és fidel al seu amor i segueix oferint a tots la Vida i l'Esperança.

Aquest és el clima confiat de la pregària cristiana, àmbit de recuperació de la pau en el nostre món trasbalsat.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Política moral (IV)

Creer o no crear en Dios, al menos en el Dios Padre de Jesucristo y nuestro, es un asunto decisivo para la política.

Eso no quiere decir que en materia política no pueda haber muchos puntos en común entre quienes creemos en Dios y otros que no creen o no saben si creen.

La política es una cuestión profunda y esencialmente moral (o ética, según se prefiera). Si, al decir de bastantes analistas, la política está en crisis, es porque la moral está en crisis. El malestar de la política es el malestar de la moral. Y esto tiene mucho que ver, como es sabido, con el hecho religioso.

Lo que gusta a la gente es lo científico y lo técnico, porque dan la impresión de exactitud, seguridad y poder. La política es ejercicio de poder, pero no es científica: supone tomar opciones, elegir entre unos ideales u otros, entre estrategias y entre personas. Gracias a Dios, la política es así y por ello existe el sano pluralismo político. Dios nos libre de quien pretenda negar esto y crea que su política es la única válida, porque así lo dicta la «razón científica», de la que nadie podría dudar. Es lo que pensaron o piensan las dos dictaduras más terribles sufridas por la humanidad: el nazismo y el comunismo estalinista.

Por una serie de circunstancias he vuelto a la lectura de la encíclica *Mit brennender sorge*, que en 1939 publicó el papa Pío XI contra el régimen nazi. El argumento central de dicho documento es que resulta absolutamente inaceptable cualquier régimen político que no sea fiel a unos principios básicos de moral. En el lenguaje del pontífice estos principios están contenidos en el llamado «derecho natural»; hoy, aunque no significa lo mismo, hablaríamos de los derechos humanos que todos han de respetar. En un momento dado (n. 35), recuerda un principio clásico, que podría entenderse dando la razón a la mentalidad pragmática y utilitarista: «Derecho es lo que es útil a la nación». Pero, citando a Cicerón, se apresura a puntualizar que lo moralmente ilícito nunca será ventajoso para el pueblo.

Hasta el antiguo paganismo reconoció que, para ser justa, esta frase debía ser cambiada y decir: «Nada hay que sea ventajoso, si no es al mismo tiempo moralmente bueno; y no por ser ventajoso es moralmente bueno, sino que por ser moralmente bueno es también ventajoso» (Cicerón, *De officiis* III, 30).

La cuestión, por tanto, es doble. Por un lado —lo más importante y grave— consiste en saber qué es lo moralmente bueno, quién lo define, dónde se encuentra. Por otro lado, hay que tener la voluntad y la habilidad para aplicar eso que se reconoce como moralmente bueno en decisiones políticas concretas. La democracia, es decir, el gobierno del pueblo y por el pueblo, entra sobre todo en esta segunda cuestión. Pero no funcionará si la primera cuestión no está resuelta. ¿Puede la democracia, ella sola, decidir esta primera cuestión, es decir, determinar lo que es moralmente bueno o malo?

El filósofo y teórico de la política M. Horkheimer escribió en *Anhelos de Justicia* que

«Bajo un punto de vista puramente científico y racional, el odio no es peor que el amor.»

La historia ha demostrado la verdad de esta afirmación. Sabemos cómo acaban los proyectos políticos que pretenden implantar un régimen sólo con la razón, olvidando que hay una realidad absoluta, que sostiene la verdad sobre la persona humana.

La política forma parte de lo que los católicos denominamos «moral social». La moral social católica (contenida en la *Doctrina Social de la Iglesia*) no es fruto de un consenso, sino que es la moral que se desprende del Evangelio de Jesucristo. Esa moral, nos denuncia con todo derecho; y nos anuncia una idea de sociedad más acorde con el Reino de Dios. Para nosotros es irrenunciable.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Un nou curs al Seminari Conciliar de Barcelona

El passat 13 setembre va tenir lloc l'acte d'inici de curs al Seminari Conciliar de Barcelona, amb els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

A l'acte acadèmic i la celebració de l'Eucaristia i Vespres, va precedir una reunió del bisbe Agustí Cortés amb els seminaristes de la nostra diòcesi. Enguany són nou seminaristes majors.

Si a mitjans de setembre ha començat el ritme lectiu, els primers dies del mes van ser de convivència a la Cerdanya, concretament a la Residència Immaculada de Tartera.

Amb l'ajuda de l'entorn natural, van ser dies de recolliment, en la jornada de recés, i de gaudi de la natura, en un curs que comença

amb vuit noves incorporacions: de Barcelona i una a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Traspàs del diaca Mn. José Luis Moure de Paz

Va arribar a la Casa del Pare, als 88 anys, el passat 12 de setembre, en no poder superar les dificultats de la seva salut i confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van celebrar-se a la Parròquia de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú, a les 11 h del dijous dia 14.

José Luis va néixer a Santa Maria de Muxia, a la província de La Corunya, el 8 de juny de 1929 i

estava casat amb Juana Muntané Muntané.

Fa 32 anys, el 19 de gener de 1985, va ser ordenat diaca pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Narcís Jubany, a l'església par-

roquial de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú.

Entre altres serveis, ha atès les parròquies de Vilanova i la Geltrú i també, durant 18 anys, ha estat diaca encarregat de les parròquies de Sant Pere de Castellet i de Sant Esteve de les Masuques. Amb la col·laboració de la seva esposa i dels corresponents feligresos va recuperar les esglésies d'ambdues localitats esmentades, animant-hi l'activitat pastoral.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El perdó allibera el cor i permet començar: el perdó dona esperança, sense perdó no es construeix l'Església» (7 d'agost).

@Pontifex: «En el testimoniatge de la fe no compten els triomfs, sinó la fidelitat a Crist» (10 d'agost).

@Pontifex: «Quan hi ha alguna cosa que ens fa patir, escoltem la veu

de Jesús en el cor: "No tinguis por, continua! Sóc amb tu"» (12 d'agost).

@Pontifex: «En Maria veiem que la humilitat no és virtut de febles, sinó de forts, que no maltracten els altres per sentir-se importants» (13 d'agost).

Ordenacions episcopals a la Sagrada Família de Barcelona

Dissabte 9 de setembre al matí, la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona era plena a vessar amb motiu de l'ordenació episcopal dels nous bisbes auxiliars de Barcelona, Sergi Gordo i Antoni Vadell. La celebració litúrgica va ser presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, amb la presència de 21 bisbes i 320 capellans i diaques, entre els quals també hi era el bisbe Agustí i alguns preveres de la nostra diòcesi, així com fidels diocesans, especialment propers al nou bisbe Sergi, per amistat, o pels lligams establerts durant la seva estada a Vilafranca del Penedès com a vicari.

Durant l'homília, entre altres paraules, el cardenal Omella va relacionar els dos nomenaments

FONT: ESGLÉSIA BARCELONA.CAT

amb el que diu l'Evangelí: «el Senyor va enviar als apòstols de dos en dos...» (Cf. MC 6,7), afegint amb paraules seves que «Déu

reuneix els seus apòstols en grup, en comunitat i els convida a treballar d'aquesta manera en comunitat».

► **Enviament missioner.** El proper diumenge, 1 d'octubre, a la Parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat, tindrà lloc en el marc de l'Eucaristia de les 10.30 h, l'enviament missioner de David Ferreiro i Cristina Belenguier.

Aquest matrimoni, amb els seus fills Damià i Cèlia, viatjaran el 5 d'octubre a Bolívia, com a resposta a la seva vocació missionera, on ja van ser durant sis anys, del 2010 al 2016.

Ara col·laboraran a Cochabamba amb la Fundació Amanecer, de les Filles de la Caritat, en un projecte on ja van estar tre-

ballant durant tres anys en la primera estada.

► **Trobada General d'Animadors de Cants.** Enguany tindrà lloc els dies 28 i 29 d'octubre a Igualada. Ja és obert el període d'inscripcions que es pot fer al web trobadecantsanimadorsdecant.cat o per correu electrònic: igualadatrobada-general@gmail.com.

► **Conferència dels GOA i els Amics de Sant Francesc.** Dijous 5 d'octubre, a les 20 h, al Convent de Sant Antoni de Pàdua, c/ Santaló 80, de Barcelona. Impartida pel Dr. Joan Antoni Mateo, prevere d'Urgell, amb el títol: «Els àngels, companys de camí: veuen Déu cara a cara en el Cel.»

I Aplec de mestres cristians de Catalunya

El proper 7 d'octubre, a Montserrat, tindrà lloc per primera vegada aquesta iniciativa, organitzada per les delegacions d'Ensenyament de les diòcesis catalanes i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, amb la col·laboració del Moviment Cristià de Mestres i Professors i l'editorial Baula.

Es participarà a la missa conventual, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, que s'encarrega de l'àmbit pastoral d'Ensenyament a la CET.

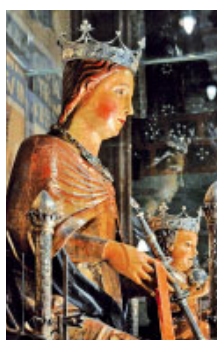
A continuació hi haurà una ponència del doctor en Sociologia, Àngel Belzunegui, de la Universitat Rovira i Virgili, sobre la «Contribució de l'Església a la cohesió social a Catalunya».

Després del dinar hi haurà un temps de trobada dels participants, segons diòcesis.

Més informació:

ensenyament@bisbatsantfeliu.cat

AGENDA

► **Mare de Déu de la Mercè.**

Avui, en la festivitat de la patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona, els bisbes de la mateixa concelebraran l'Eucaristia a les 10.30 h a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

► **Reunió d'inici de curs dels delegats diocesans.** Dijous 28 de setembre, a les 16.30 h, a la Casa de l'Església.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), religiós dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b. 14-20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons i mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics.

27. □ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13,2-4-8 / Lc 9,1-6]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fundador dels Paüls (CM, 1625) i co-

fundador de les Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sant Venceslau, màrtir (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, màrtirs a Nagasaki (s. XVII). *Leida*: beat Francesc Castelló i Aleu, màrtir.

29. □ Divendres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radio-terapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions)

i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31,10-13 / Lc 9,43b-45]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, bibliistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o bé, més breu: 2,1-5) / Mt 21,28-32]. Sta. Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions.

Diumenge XXV de durant l'any

COMENTARI

Treballar a la vinya del Senyor és regal que Déu ofereix a tots els seus fills

El 2n-Isaïes (*Is 40-55*) vol exhortar a l'esperança un Poble que viu desterrat. El «camí del desert» portarà novament el Poble elegit a la Terra Promesa.

Aproveu l'ocasió: *Cerqueu el Senyor ara que es deixa trobar. Com? Que els injustos abandonin els seus camins; i els homes malèfics, els seus propòsits.*

El canvi ètic neix d'un canvi mental: *Els meus pensaments no són els vostres, diu el Senyor. Per això l'escolta orant de la paraula de Déu ens ha de modelar el pensament per fer-lo com el seu.*

Des de la presó Pau informa els seus fills de Filipis de la seva situació personal.

D'una banda el meu desig és morir per estar ja amb Crist, cosa molt millor; d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï vivint.

Davant això Pau *no sap què escollir* però té ben clar que *per a mi viure és Crist.*

La paràbola dels treballadors de la vinya destaca l'interès del propietari a llogar treballadors per a la seva vinya. *Surt de bon matí, a mig matí, a migdia, a mitja tarda i una hora abans de pondre's el sol; dient-los: Aneu també vosaltres a treballar a la vinya.*

Per a donar els fruits esperats, la vinya ha de ser conreada. És responsabilitat de l'Amo i Pare incorporar els seus fills a la vinya «de veritat i de vida; de santedat i de gràcia; de justícia, d'amor i de pau».

El Pare de tots ens capacita en el Fill amb els dons de l'Esperit: així el treball a la vinya serà segons el seu projecte.

Ser fill conscient és assumir com un do la crida a treballar en la vinya; vol dir també fer-ho amb goig animant els ara com ara *desvagats* a incorporar-s'hi.

Bon projecte per al curs que comença!

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

► Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. / El Senyor és gran. / No us canseu de lloar-lo, / que la seva grandesa no té límits.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meua vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobriarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo sóc generós? Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca. Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis campos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

► Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. / Grande es el Señor, merece toda alabanza, / es incalculable su grandeza. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones. / Cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fil 1,20c-24.27a)

Hermanos: Cristo será glorificado en mi cuerpo, por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo y el morir una ganancia. Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger.

Me encuentro en esta alternativa: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16a)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo y les dijo: "Id también vosotros a mi viña y os pagaré lo debido". Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde, e hizo lo mismo. Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?". Le respondieron: "Nadie nos ha contratado". Él les dijo: "Id también vosotros a mi viña". Cuando oscureció, el dueño dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págales el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros". Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Al recibirlo se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado sólo una hora y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno". Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quiera en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?". Así, los últimos serán primeros y los primeros, últimos.»